

2.6. De lokale en regionale overheden zouden moeten worden betrokken bij de uitwerking en uitvoering van de BEST-procedure. Concreet zou de Commissie in het kader van het benchmarkingsproces moeten nagaan hoe de taakverdeling tussen de marktsector en de overheid en die tussen de verschillende overheidsinstanties van invloed is op het effect van het ondernemingsbeleid. Zo kan worden bepaald welke taken van het ondernemingsbeleid het best kunnen worden

vervuld door de markt respectievelijk door de overheidssector, waaronder de regionale overheden.

2.7. Tot slot dringt het Comité erop aan dat het wordt geraadpleegd over relevante onderdelen van de jaarlijkse werkprogramma's alsmede over de tussentijdse beoordeling in 2003 en het uiteindelijke evaluatieverslag.

Brussel, 21 september 2000.

De voorzitter

van het Comité van de Regio's

Jos CHABERT

Advies van het Comité van de Regio's over de „Mededeling van de Commissie aan de Raad, aan het Europees Parlement, aan het Economisch en Sociaal Comité en aan het Comité van de regio's 'Lokale werkgelegenheidsinitiatieven — Een lokale dimensie voor de Europese werkgelegenheidsstrategie'”

(2001/C 22/05)

HET COMITÉ VAN DE REGIO'S,

gezien de Mededeling van de Commissie aan de Raad, aan het Europees Parlement, aan het Economisch en Sociaal Comité en aan het Comité van de regio's „Lokale werkgelegenheidsinitiatieven — Een lokale dimensie voor de Europese werkgelegenheidsstrategie”(COM(2000) 196 def);

gezien het besluit van de Commissie van 7 april 2000 om het Comité van de Regio's krachtens artikel 265 van het EG-Verdrag hierover te raadplegen;

gezien het besluit van zijn voorzitter van 17 april 2000 om commissie 6 „Werkgelegenheid, economisch beleid, interne markt, industrie, MKB”, te belasten met de voorbereiding van dit advies;

gezien het op 17 september 1998 goedgekeurde advies over het „Voorstel voor een verordening (EG) van de Raad houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen” (CDR 167/98 fin)⁽¹⁾;

gezien het op 19 november 1998 goedgekeurde advies over de Mededeling van de Commissie „Van richtsnoeren tot actie: De nationale actieplannen voor de werkgelegenheid” en de Mededeling van de Commissie „Voorstel voor richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten in 1999” (CDR 279/98 fin)⁽²⁾;

gezien het op 19 november 1998 goedgekeurde advies over de „Aanstaande vaststelling van de globale richtsnoeren voor het economisch beleid” (CDR 110/98 fin)⁽³⁾;

⁽¹⁾ PB C 373 van 2.12.1998, blz. 1.

⁽²⁾ PB C 51 van 22.2.1999, blz. 62.

⁽³⁾ PB C 51 van 22.2.1999, blz. 67.

gezien het op 3 juni 1999 goedgekeurde advies over „De inhoud van de territoriale werkgelegenheidsplannen en de gevolgen voor het structuurbeleid” (CDR 91/99 fin)⁽¹⁾;

gezien het op 3 juni 1999 goedgekeurde advies over het verslag van de task force Vereenvoudiging van het ondernemingsklimaat („BEST”) en de Mededeling van de Commissie „Bevordering van het ondernemerschap en het concurrentievermogen — antwoord van de Commissie op het verslag en de aanbeveling van BEST” (CDR 387/98 fin)⁽²⁾;

gezien de op 2 juni 1999 goedgekeurde resolutie over het „Europese werkgelegenheidsplan” (CDR 156/99 fin)⁽³⁾;

gezien het op 18 november 1999 goedgekeurde advies over de Mededeling van de Commissie aan de Raad, aan het Europees Parlement, aan het Economisch en Sociaal Comité en aan het Comité van de Regio's getiteld „Het concurrentievermogen van de Europese ondernemingen in de context van de mondialisering — bevordering van het concurrentievermogen” (CDR 134/99 fin)⁽³⁾;

gezien het op 18 november 1999 goedgekeurde advies over het „Voorstel voor richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten voor 2000” (CDR 360/99 fin)⁽⁴⁾;

gezien de op 12 april 2000 goedgekeurde resolutie over „De uitvoering van de Europese werkgelegenheidsstrategie” (CDR 461/99 fin)⁽⁵⁾;

gezien het ontwerpadvies (CDR 187/2000 rev. 1) dat op 30 juni 2000 met algemene stemmen door commissie 6 is goedgekeurd (rapporteur: mevrouw Bresso, I, PSE);

overwegende dat de Europese Commissie met deze mededeling een brede discussie op gang wil brengen die niet beperkt blijft tot de Europese instellingen waartoe deze mededeling is gericht, en dat zij voor dat doel haar steun zal verlenen aan een aantal grensoverschrijdende Europese seminars die een diepgaandere discussie over de verschillende vraagstukken uit deze mededeling mogelijk moeten maken;

overwegende dat het consultatieproces dat in april van start is gegaan met een gemeenschappelijk initiatief van de Europese Commissie en het Comité van de Regio's, in december 2000 zal worden afgerond met een door het Franse voorzitterschap georganiseerde conferentie in Straatsburg; dat op deze conferentie de balans van de discussie zal worden opgemaakt en de Commissie de uitkomsten van het consultatieproces zal presenteren en zal vooruitkijken naar de toekomst,

heeft tijdens zijn 35e zitting van 20 en 21 september 2000 (vergadering van 21 september) het volgende advies goedgekeurd.

Het Comité van de Regio's

Europese werkgelegenheidsstrategie snel en naar behoren te vervullen;

1. spreekt, in het licht van eerdere adviezen op dit gebied, zijn waardering uit voor het Commissiedocument „Lokale werkgelegenheidsinitiatieven — Een lokale dimensie voor de Europese werkgelegenheidsstrategie”;
2. stelt met voldoening vast dat de Commissie alvast aankondigt om ter afronding van de discussies over onderhavig document een nieuwe Mededeling uit te brengen, en dringt erop aan dat hierin concrete voorstellen worden geformuleerd voor maatregelen waarmee lokale overheden in staat worden gesteld hun rol in het kader van de
3. beschouwt het lokale grondgebied als de ideale plaats voor het overleg tussen lokale overheden, bedrijfsleven en lokale actoren, met het oog op het scheppen van nieuwe werkgelegenheidskansen en het uitstippelen van geïntegreerde ontwikkelingsstrategieën;
4. onderstreept dat de term „lokaal” in het Commissiedocument op twee manieren wordt gebruikt:
 - a) in de eerste plaats om aan te geven dat „maatregelen op lokaal niveau” moeten worden genomen om werkgelegenheid te scheppen en het niveau van de bestaande werkgelegenheid te verbeteren, en om erop te wijzen dat juist door middel van lokale maatregelen (op het stuk van opleiding, territoriale ontwikkeling, stimulering van het ondernemerschap, ontwikkeling van de dienstverlening en van nieuwe beroepen en een actief gelijke-kansenbeleid) betere voorwaarden kunnen worden gecreëerd voor de „echte” werklozen in het betreffende gebied;

⁽¹⁾ PB C 293 van 13.10.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB C 293 van 13.10.1999, blz. 48.

⁽³⁾ PB C 293 van 13.10.1999, blz. 70.

⁽⁴⁾ PB C 57 van 29.2.2000, blz. 17.

⁽⁵⁾ PB C 226 van 8.8.2000, blz. 43.

- b) in de tweede plaats om aan te geven dat de Europese Unie vastberaden is de doelstelling „ontwikkeling van een actief werkgelegenheidsbeleid” te verwezenlijken door steun te verlenen aan lokale werkgelegenheidsinitiatieven;
5. wijst er nogmaals op dat de lokale overheden feitelijk alleen dan doeltreffend kunnen optreden als de interinstitutionele betrekkingen gebaseerd zijn op het subsidiariteitsbeginsel; ook de Mededeling van de Commissie is in ruime mate geïnspireerd op dit beginsel;
 6. bevestigt de bereidheid van de Europese lokale overheden om zich vol overgave in te zetten voor de ondersteuning van de reeds talrijke initiatieven en projecten voor het scheppen van nieuwe en gevarieerde kansen op duurzame arbeidsplaatsen voor gekwalificeerde werknemers. Dit is een belangrijke uitdaging voor de Europese lokale overheden — die zich ervan bewust zijn dat de concrete maatregelen ter bevordering van de werkgelegenheid staan of vallen met een doeltreffend partnerschap tussen alle sociaal-economische en politieke lichamen; zij zijn dan ook bereid deze uitdaging samen met de instellingen van de Unie en de lidstaten aan te nemen;
 7. wijst erop dat de Europese Unie op werkgelegenheidsgebied geen andere doelstelling kan hebben dan het bereiken van volledige werkgelegenheid, in die zin dat alle instellingen zich formeel moeten inzetten voor het recht op arbeid voor alle burgers;
 8. benadrukt in dit verband dat de omvang van de verantwoordelijkheden van de lokale overheden en het feit dat zij dichtbij de bevolking met haar behoeften staan, hen tot de ideale partners maakt, die cruciaal zijn voor het succes van de Europese werkgelegenheidsstrategie;
 9. steunt de campagne die door de CCRE is gelanceerd met de goedkeuring in april 1999 van het handvest „Lokale actie voor de werkgelegenheid”, waarmee de politieke discussie over de werkgelegenheid in alle regionale en lokale overheden wordt gestimuleerd;
 10. herhaalt de opmerking uit zijn advies over het „Voorstel voor richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten voor 2000” dat territoriale overheden een unieke, duale rol spelen als dienstverlener én belangrijke werkgever. Door in partnerschap samen te werken met lokale deskundigen helpen zij een situatie te scheppen waarin gemakkelijker nieuwe banen kunnen worden gecreëerd; door middel van lokale economische strategieën bevorderen zij bovendien actief de ontwikkeling van het bedrijfsleven;
 11. is het derhalve eens met de opmerking in de Mededeling dat de maatregelen van de lokale en regionale overheden, gezien het grote spectrum aan administratieve bevoegdheden, aanzienlijke invloed uitoefenen op de lokale werkgelegenheid — met name op de behandeling van ondernemingen en hun werknemers — en dikwijls van vitaal belang zijn voor de groeivoorwaarden;
 12. acht het van kapitaal belang dat lokale overheden de mogelijkheid wordt geboden om innoverende werkgelegenheidsmaatregelen te nemen. Mits zij beschikken over voldoende professionaliteit en de juiste structuren om operationeel te kunnen zijn, kunnen de lokale overheden allerlei projecten aanzwengelen. Om de economie en werkgelegenheid te stimuleren zijn echter adequate bevoegdheden en structuren vereist waarmee inzicht kan worden verkregen in de lokale economische werkelijkheid en netwerken en projecten kunnen worden opgezet; met name zouden de databanken van de centrale besturen voor de arbeidsvoorziening, zoals het EURES-netwerk, toegankelijk moeten worden gemaakt, hetgeen met de huidige informatietechnologie en computernetwerken zeer wel mogelijk is;
 13. is van mening dat de nieuwe informatie- en communicatietechnologie (ICT) tot de lokale werkgelegenheid kan bijdragen als aan twee voorwaarden is voldaan: de lokale overheden moeten zelf de nodige ICT tot hun beschikking hebben en gebruiken, en de overheid moet vooral zorgen voor maatregelen om de burgers vertrouwd te maken met en te scholen in ICT;
 14. is derhalve van mening dat de door de Europese Unie in het leven geroepen instrumenten om regio's en gemeenten in staat te stellen een lokaal werkgelegenheids- en ontwikkelingsbeleid te voeren moeten worden uitgebreid en aangevuld, zowel in het kader van het Europees Sociaal Fonds, de Structuurfondsen, de communautaire initiatieven en het EOGFL, als door nieuwe instrumenten te ontwikkelen, met name binnen het toekomstige zesde kaderprogramma voor O&TO, zoals het Directoraat-Generaal voor regionaal beleid onlangs heeft gedaan bij de richtsnoeren voor innovatieve acties in het kader van het EFRO voor de periode 2000-2006;
 15. is het met de Commissie eens dat voorbereidende en experimentele activiteiten moeten worden ondernomen en goede praktijkvoorbeelden moeten worden opgespoord, ten einde op lokaal niveau innovatieve en experimentele werkgelegenheidsinitiatieven te ontwikkelen. Het acht het met name van belang dat:
 - een methodologie wordt ontworpen en beproefd voor de integratie van het werkgelegenheidsaspect in alle takken van lokaal beleid en voor de beoordeling van de impact daarvan op het banenaanbod;
 - de sociale vangnetten zodanig geïntegreerd worden dat ze aan bod komen in het lokale ontwikkelingsbeleid;

- het gebruik van de instrumenten voor lokaal overleg inzake ontwikkeling en werkgelegenheid (zoals territoriale pacts) nog meer wordt gestimuleerd;
 - de totstandkoming van lokale actieplannen voor de werkgelegenheid wordt gestimuleerd;
16. onderstreept dat de lokale overheden de afgelopen jaren vele uitstekende ervaringen hebben opgedaan met het scheppen van werkgelegenheid in hun gebied maar ook met het verbeteren van de inzetbaarheid van langdurig werklozen, mede dankzij Europese projecten en financiële steun. Daarom zijn werkgelegenheidssubsidies ook in de toekomst onontbeerlijk. De autonomie van de co-partners en beschermingsvoorschriften in het arbeidsrecht mogen daarbij echter niet worden aangetast. In plaats daarvan dienen de instrumenten voor een actief arbeidsmarktbeleid verder te worden ontwikkeld;
17. is van mening dat een gids van belangrijke en de aandacht verdienende initiatieven moet worden samengesteld, om een *benchmarking* tussen territoriale overheden mogelijk te maken;
18. wijst er nogmaals op dat het subsidiariteitsbeginsel strikt moet worden toegepast op de toekomstige EU-initiatieven voor het lokale werkgelegenheidsbeleid. In dit verband is het van groot belang dat de programmering van het beleid en de maatregelen wordt toevertrouwd aan partnerschappen van regionale en lokale overheden, terwijl de uitvoering van de programma's en het voorstellen van maatregelen en projecten de verantwoordelijkheid van de lokale overheden en de territoriale overlegstructuren moet worden, die als geen ander in staat zijn om lokale oplossingen voor lokale problemen aan te dragen; ook moeten de lokale overheden niet vergeten hun optreden onderling te coördineren;
19. is van mening dat de koppeling „arbeid in loondienst/grote onderneming”, die een bepaalde fase in de ontwikkeling van de westerse economie heeft gekenmerkt, steeds zwakker wordt met de opkomst van nieuwe, dynamische ondernemersinitiatieven of vormen van zelfstandige arbeid op kleine of zeer kleine schaal waarmee kan worden ingespeeld op de uitdagingen van de mondialisering, en dat derhalve instrumenten moeten worden ontwikkeld waarmee de ondernemingsgeest en de flexibiliteit kunnen worden gestimuleerd;
20. acht het derhalve van doorslaggevend belang dat:
- bijzondere aandacht wordt besteed aan voorzieningen die het opstarten van nieuwe ondernemingen, met name door jongeren en vrouwen, of op het vlak van de nieuwe technologieën, moeten vergemakkelijken;
 - de oprichting van zogenaamde starterscentra wordt gestimuleerd — in de nabijheid van universiteiten en onderzoekscentra — ten einde het ondernemerschap, de octrooibeschermt van onderzoeksresultaten en het concurrentievermogen van het MKB te bevorderen;
 - structuren voor ondersteuning en advies worden opgezet en o.m. een „one-stop-shop”-benadering wordt gehanteerd (bijvoorbeeld voor productieactiviteiten, zoals in Italië), met als doel een vriendelijker klimaat voor bedrijven — met name kleine en micro-bedrijven — tot stand te brengen;
 - het zoeken naar nieuwe bronnen van werkgelegenheid wordt geïntensiveerd, en dat daarbij rekening wordt gehouden met de groeiende behoeften van de moderne samenleving en met de opwaardering van het natuurlijk, artistiek en cultureel erfgoed alsmede, in termen van levensstijl, de persoonlijke verzorging en vrije-tijdsbesteding;
 - speciale aandacht wordt geschonken aan de bevordering en ontwikkeling van maatregelen waarmee het beginsel van gelijke kansen gemakkelijker kan worden toegepast en werk en gezinsleven gemakkelijker op elkaar kunnen worden afgestemd, teneinde de participatiegraad van vrouwen op te voeren;
21. is het ermee eens dat een uitgebreide analyse van de lokale mogelijkheden en nieuwe behoeften moet worden gemaakt, om nieuwe initiatieven op gang te brengen; op dit gebied kunnen tal van ideeën worden uitgewerkt, maar het is zaak dat de lokale actoren hun inspanningen coördineren om de groeiende ondernemersgeest in te zetten voor afzetmogelijkheden en activiteiten die economisch gezien voldoende levensvatbaar zijn;
22. onderstreept dat bij de planning van lokale ontwikkelings- en werkgelegenheidsstrategieën:
- aandacht moet worden besteed aan de oprichting van „sociale netwerken met korte verbindingen”, bestaande uit relaties en samenwerking tussen de actoren van het lokale ontwikkelingsproces;
 - het lokale grondgebied in een groter geheel moet worden geplaatst, met de oprichting van „netwerken van lange verbindingen”, d.w.z. traditionele én innovatieve infrastructuren;
23. gezien de moeilijkheden om voor alle lidstaten één definitie van de „derde sector/sociale economie” te hantieren en gezien de verschillen in wetgeving en economische structuur, is het van oordeel dat om de organisaties van de derde sector te identificeren, het beste kan worden gekeken naar de wetgeving van het betreffende land;

24. onderstreept dat aandacht moet worden besteed aan de verschillende nationale rechtstelsels en de verschillende definities van „derde systeem-organisatie”;
25. bevestigt dat de derde sector enerzijds mogelijkheden biedt voor het scheppen van nieuwe banen, door de opkomst van nieuwe soorten arbeid van algemeen nut en op sociaal gebied, en anderzijds voor het vernieuwen van arbeidsvormen en -organisatie;
26. acht het van kapitaal belang dat de derde sector zowel wordt onderscheiden van de officiële solidariteitsinstellingen als van de markteconomie en informele netwerken. De derde sector is van onderaf opgebouwd, op vrijwillige basis;
27. is van mening dat financiële steun moet worden verleend aan de derde sector, voor het scheppen van nieuwe banen en de instandhouding daarvan, met name wanneer het gaat om bevolkingsgroepen waarvoor de arbeidsmarkt moeilijk toegankelijk is (bijv. gehandicapten); hierbij moet vooral gedacht worden aan starterssteun. Of dit met behulp van een reeks fiscale en economische maatregelen dient te gebeuren, hangt af van de wetgeving van het desbetreffende land;
28. is bovendien van mening dat de door de Commissie gestelde vragen weliswaar relevant zijn, maar slechts één aspect van het probleem betreffen, namelijk de financiële steun die de derde sector nodig heeft om zich te kunnen ontwikkelen; het Comité dringt er derhalve op aan dat de doeltreffendheid van bepaalde innovatieve rechtsregelingen die in sommige landen al van kracht zijn, wordt onderzocht;
29. is van mening — daar de kansen op het scheppen van banen in de derde sector waarschijnlijk het best op lokaal niveau benut kunnen worden — dat de nadruk moet worden gelegd op het nieuwe werkgelegenheidspotentieel van sectoren als: dienstverlening in de directe omgeving, milieubeheer en milieumanagement en cultureel werk. Daarnaast is ondersteuning van ondernemingen uit de „sociale economie” belangrijk omdat deze er op doeltreffende wijze toe kunnen bijdragen werklozen weer aan de slag te krijgen;
30. realiseert zich terdege dat de derde sector momenteel ingrijpende wijzigingen ondergaat en dat meer professionaliteit en een hoger niveau van dienstverlening nodig zijn, zoals in de Mededeling wordt benadrukt. De grondige reorganisatie die aan de gang is stelt de traditionele managementconcepten ter discussie; er komen steeds meer afgeslankte en op participatie gebaseerde organisaties, die het beschikbare menselijk potentieel zo goed mogelijk weten te benutten;
31. is zich ervan bewust dat de derde sector zich vooral bezighoudt met zorgvoorziening; bijgevolg moeten opleiding en onderwijs alle aandacht krijgen als belangrijke instrumenten om de individuele capaciteiten uit te breiden;
32. is van mening dat de persoon en diens opleiding centraal moeten staan, wanneer bijvoorbeeld nieuwe vormen van beroepsopleiding worden ontworpen, met het oog op een voortdurende verbetering van de arbeidsprocessen en de capaciteiten van de werknemers;
33. is bovendien van mening dat veel van deze problemen kunnen worden opgelost met behulp van een algemeen ondersteunend beleid voor de sector, en indien met name de lokale overheden meer aandacht besteden aan de derde sector;
34. is het volledig eens met het belang dat de Commissie hecht aan de openbare arbeidsvoorzieningsorganen, voor een betere afstemming van vraag en aanbod op de arbeidsmarkt;
35. denkt dat de werkgelegenheid aanzienlijk kan worden vergroot indien de arbeidsbureaus erin slagen de opleidingsmaatregelen op efficiënte en doelgerichte wijze te laten aansluiten op de lokale behoeften. Daartoe moeten interinstitutionele informatienetwerken gecreëerd worden tussen het lokale, regionale en nationale niveau, waarbij ook de belanghebbende sociaal-economische actoren moeten worden betrokken. De opleiding van werknemers is feitelijk echt actief beleid voeren, en uitsluitend door onderwijs, opleiding en arbeidsmarkt op één lijn te brengen kan men de tijdens de Top van Lissabon aangegane verbintenissen nakomen: tijdens deze Top hebben de lidstaten zich ertoe verbonden de participatiegraad de komende tien jaar met 10 procentpunten te verhogen;
36. meent dat een lokaal beheer van de arbeidsmarkt niet strijdig is met een nationale regulering daarvan. Het spreekt voor zich dat de nationale en regionale overheden rechten en rechtsbescherming kunnen inroepen waarover niet kan worden beschikt door de individuele burger; anderzijds is de lokale overheid het beste in staat tot het nemen van specifieke initiatieven. Er wordt al jaren gesproken over „de lokale arbeidsmarkt” en niet meer over „de arbeidsmarkt” in het algemeen;
37. benadrukt dat overregulering — zowel op nationaal als lokaal niveau — moet worden voorkomen;
38. beschouwt de vernieuwing van de lokale beleidsvormen niet slechts als een mogelijkheid, maar als een absolute voorwaarde om de doelstellingen van de Top van Lissabon te kunnen verwezenlijken. Daartoe moeten de lokale overheden de wettelijke bevoegdheid krijgen om op dit terrein op te treden;

39. beschouwt het overleg tussen de sociale partners dan ook als dé methode om het beheer van de lokale arbeidsmarkt in goede banen te leiden. Het is zich ervan bewust dat deze startfase een vervolg moet krijgen in vormen van lokaal partnerschap, waarbij vertegenwoordigers van verschillende belangen dezelfde gemeenschappelijke doelstellingen nastreven; de wederzijdse communicatie verdient in dit verband extra aandacht, en de partners moeten bereid zijn flexibele en creatieve initiatieven te ontplooiën;
40. is van mening dat het hierboven beschreven scenario de enige manier is om doeltreffende maatregelen te nemen en flexibele oplossingen aan te dragen die zijn toegesneden op de lokale omstandigheden op de arbeidsmarkt en de verschillen in productiviteit;
41. vindt het van doorslaggevend belang dat de lokale en regionale overheden concreet worden betrokken bij het opstellen en uitvoeren van de nationale actieplannen voor de werkgelegenheid (NAP's); het Comité heeft hiermee al ingestemd in zijn advies over de Mededeling van de Commissie „Van richtsnoeren tot actie: De nationale actieplannen voor de werkgelegenheid”, waarin het heeft benadrukt een actieve rol te willen spelen bij de raadpleging over en het uitvoeren van de nationale actieplannen voor de werkgelegenheid;
42. is van mening dat alle initiatieven ter aanmoediging van partnerschappen moeten worden ondersteund en dat, om de groeimarges en het lokaal aanwezige werkgelegenheidspotentieel te benutten, de lokale actoren — zowel overheden als particulieren — verantwoordelijk moeten worden gemaakt, de participatie moet worden bevorderd en gezamenlijk moet worden nagedacht over mogelijke oplossingen, maar wel met behoud van ieders eigen verantwoordelijkheid;
43. is in dit verband van mening dat meer middelen moeten worden vrijgemaakt voor de proefprojecten, en dat de uitvoering van deze projecten van een duidelijke informatiestrategie vergezeld moet gaan, zodat de resultaten kunnen worden geëvalueerd en verspreid. De in alle lidstaten bestaande verenigingen van gemeenten moeten hierbij worden betrokken. De toegevoegde waarde van de lokale ontwikkeling bestaat in het opsporen en verspreiden van goede praktijkvoorbeelden, de technische assistentie en de organisatie van de uitwisseling van ervaringen.
- Belangrijk is vooral de fase die daarna komt: hierin worden de ervaringen „verzilverd” en wordt gezorgd voor instrumenten en structuren (zoals de bureaus voor lokale ontwikkeling en de verenigingen van gemeenten) die de overdracht van *knowhow* bevorderen. De oprichting en het beheer van dit soort intermediaire voorzieningen dient dus te worden gesteund. Verder is het van belang dat de informatie in bruikbare vorm wordt verspreid onder de lokale actoren;
44. eraan herinnerend dat de Europese Raad van Wenen heeft aanbevolen de hervorming van het ESF aan te grijpen om de steun voor de werkgelegenheidsstrategie uit te breiden en de nieuwe doelstelling 3 heeft aangewezen om een echt lokaal werkgelegenheidsbeleid uit te stippelen, onderstreept het Comité het nut van dit instrument, dat aanvankelijk overwegend op de opleiding was gericht, maar nu ook betrekking heeft op tal van andere aspecten zoals de steun aan arbeidsbureaus en de oprichting en ontwikkeling van bedrijven, de ontwikkeling van nieuwe werkgelegenheidsbronnen — ook in de sector van het sociaal ondernemerschap —, de stimulering van de ondernemersgeest onder studenten, enzovoort. De lokale partnerschappen voor werkgelegenheid zijn zeer zeker ook gebaat bij het communautaire initiatief Equal, waarbij de lokale en regionale overheden medeverantwoordelijk zijn voor de implementatie en uitvoering.
45. wijst erop dat het welslagen van de Europese werkgelegenheidsstrategie voor een groot deel afhangt van doeltreffende coördinatie tussen het regionale en het lokale bestuursniveau.

Brussel, 21 september 2000.

De voorzitter
van het Comité van de Regio's
Jos CHABERT